

Професор Гейбриъл Емерсън стоеше на прага на кабинета си, с ръце в джобовете, взирайки се в жена си с изгарящ поглед. Високата му атлетична фигура бе поразителна, както и суровите черти на лицето му, и сапфиреносинните му очи.

Срещна я, когато тя бе на седемнайсет години – десет години по-млада от него, и се влюби в нея. Времето и обстоятелствата ги бяха разделили; своеволният му начин на живот също бе допринесъл за това.

И все пак... Небето им се бе усмихнало. Шест години по-късно тя бе станала негова докторантка в Торонто и чувствата им бяха пламнали отново. Година и половина по-късно вече бяха женени. От сватбата им бяха минали шест месеца, а той я обичаше повече отпреди. Ревнуваше я дори от въздуха, който дишаше.

Бе чакал достатъчно дълго за това, което смяташе да направи. Вероятно щеше да се наложи да я съблазни, но Гейбриъл се гордеше с уменията си да съблазнява.

Звучите на песента „Манго“ на Брус Кокбърн се носеха из въздуха, навявайки спомени за почивката им в Белиз малко преди да се оженят. Любиха се навън, на всевъзможни места, дори на плажа.

Джулия седеше до бюрото, без да обръща внимание на мелодията и тайните му планове. Пишеше на лаптопа си, заобиколена от книги, папки и две кутии с документи, които Гейбриъл услужливо бе донесъл от долния етаж на това, което някога бе домът на родителите му.

Бяха в Селингроув от седмица – малко отдых от забързания им живот в Кеймбридж, Масачузетс. Гейбриъл бе преподавател в Бостънския университет, а Джулия тъкмо завършваше първата година от докторантурата си в Харвард под ръководството на брилянтен учен, бивш преподавател в Оксфорд. Бяха напуснали Кеймбридж, защото в дома им течеше голям ремонт.

Къщата на семейство Кларк в Селингроув бе обновена според изискванията на Гейбриъл преди тяхното идване. Голяма част от останените от Ричард, осиновителя на Гейбриъл, мебели бяха прибрани на склад.

Джулия бе избрала нови мебели, както и нови завеси и бе убедила мъжа си да боядисат стените. Гейбриъл предпочиташе по-скоро тъмно дърво и тежки, кожени мебели, но тя имаше повече склонност към светлите цветове на крайморска вила – с бели стени и предмети в различните нюанси на типичното гръцко синьо, известно и като санторийско синьо.

В кабинета бе окачила репродукции на картини, които имаха и в къщата си на площад Харвард – „Данте среща Беатриче на моста „Санта Тринита“ от Хенри Холидей, „Пролет“ на Ботичели и „Мадона и дете с ангели“ от фра Филипо Липи. Гейбриъл се улови, че непрекъснато се вглежда в последната картина.

Можеше да се каже, че картините изразяваха етапите на техните отношения. Първата бе илюстрация на срещата им и на нарастващата obsesия на Гейбриъл по Джулия. Втората бе символ на стрелата на Купидон, поразила Джулия, когато той вече не си спомняше за нея, после „ухажването“ им и последвалия им брак. И накрая Мадоната – тя вълпяваше надеждата на Гейбриъл.

Това бе третата вечер, която Джулия прекарваше на бюрото в писане на първата си публична лекция, която щеше да изнесе следващия месец в Оксфорд. Преди четири дни правиха секс на пода в спалнята, покрити с боя, преди да бъдат доставени новите мебели.

Джулия бе решила, че рисуването по тела е новият ѝ любим спорт – естествено, подходящ за практикуване само с Гейбриъл.

Споменът за физическия им контакт и ускореното темпо на музиката сложиха край на търпението му. Те бяха младоженци. Нямахше да ѝ позволи да го пренебрегне още една вечер.

Примъкна се към нея, стъпвайки тихо на пръсти. Отметна дългата до раменете ѝ коса назад, разкривайки нежната ѝ шия. Прорасналите косъмчета на небръснатото му лице се отъркаха в кожата ѝ и така целувките му станаха още по-страстни.

– Ела – прошепна ѝ той.

Джулия усети как по кожата ѝ я побиват тръпки. Дългите тънки пръсти на Гейбриъл погалиха извитата дъга на нежната ѝ шия, докато той я чакаше.

– Не съм написала лекцията си – повдигна тя красивото си лице към него. – Не искам да карам професор Пиктън да се срамува от мен, особено когато тя ме е поканила да присъствам на конференцията. Аз съм най-младият участник в програмата ѝ.

– Няма начин това да стане. И имаш достатъчно време да я напишеш.

– Трябва да приведа и къщата в ред за семейството ти. Пристигат след два дни.

– Те не са моето семейство – стрелна я той с поглед. – Те са *нашето* семейство. И ще наема помощничка за къщата. Ела. Ще вземем и одеялото.

Джулия се обърна и видя познатото одеяло на шотландско каре, метнато на белия, претрупан с предмети стол под прозореца. Втренчи се в гората, граничеща с градината.

– Тъмно е.

– Аз ще те пазя.

Гейбриъл ѝ помогна да стане, обви моментално ръце през кръста ѝ и я притисна към себе си.

Тя усети топлината на тялото му през тънката си лятна рокля. Топлина, която ѝ действаше успокоително и възпламеняващо.

– Защо искаш да ходим по тъмно в градината? – подкачи го леко, като свали очилата му и ги постави на бюрото.

Той я изгледа с поглед, който би могъл да разтопи снега. После долепи устни до ухото ѝ.

– Искам да гледам как голата ти кожа блести на лунната светлина.

Захапа ушната ѝ мида и я гризна нежно. Продължи към шията ѝ, с целувки и гризвания, които накараха сърцето ѝ да забие учестено.

– Това е моята декларация за страст – прошепна ѝ той.

Джулия се отдаде на усещанията и най-накрая чу и музиката, която звучеше. Ароматът на Гейбриъл, смесица от мента и „Арамис“, навлезе в ноздрите ѝ.

Той се отдръпна леко назад, но продължи да се взира в нея така, както котка гледа мишка, докато тя вземаше одеялото.

– Предполагам, че Гуидо да Монтефелтро може да изчака – погледна Джулия към записките си.

– Мъртъв е от над седемстотин години. Бих казал, че има доста опит в изчакването.

Тя се усмихна и намести одеялото на рамото си така, че да хване протегнатата му ръка.

Докато слизаха по стълбите и пресичаха двора, изражението му стана закачливо.

– Друг път правила ли си секс в овощна градина?

Тя го погледна с широко отворени очи и поклати глава.

– Тогава се радвам, че аз ще съм ти първият.

Джулия стисна ръката му.

– Ти ще си ми последният, Гейбриъл. Моята единствена любов.